

Lev Grossman

VÕLURID

Tõlkinud Mart Kalvet

TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:

Lev Grossman
The Magicians
Penguin Books, 2010

Tõlge eesti keelde © Mart Kalvet ja Tänapäev, 2016

Kaaneillustratsioon © Didier Massard
Kaart © Roland Chambers

Toimetanud Triin van Doorslaer
Kujundanud Virge Ilves

ISBN ISBN 978-9949-85-058-7

www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas

Sisukord

Esimene raamat

Brooklyn	11
Brakebills	28
Eliot	48
Võlukunst	64
Lumi	78
Kadunud poiss	93
Füüsikalised tüübid	115
Metsaline	134
Lovelady	148
Marie Byrdi maa	169
Alice	207
Emily Greenstreet	229
Viies kursus	241
Lõpetamine	257
Manhattan	277
Penny lugu	294
Eikumbkimaa	307
Põhja pool	319
Fillory	341
Ujetünn	365
Sädeme Kalm	385
Jäär	414
Pelgupaik	441
Valge hirv	461
Kuningad ja kuningannad	469

Teine raamat

Manhattan	277
Penny lugu	294
Eikumbkimaa	307
Põhja pool	319

Kolmas raamat

Fillory	341
Ujetünn	365
Sädeme Kalm	385
Jäär	414

Neljas raamat

Pelgupaik	441
Valge hirv	461
Kuningad ja kuningannad	469

Lily'le

*...siis murrar oma kepi
ja matan mitu küünart mulla alla
ning sügavamale, kui iial tina
vett mõõtnud, heidan oma raamatu.*

William Shakespeare, „Torm“, tõlkinud Jaan Kross

LORIA

Punarusu

Sandiküla

Vimmakuru

Põhja Piirimäed

FIL

Kellakõnnu

Hämarlaas

Barion

Klantsrannik

LÄÄNEMERI

Sutton

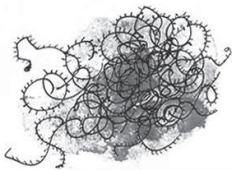
Suur Soolajõgi

Sõe Pesarad

Maimusaared

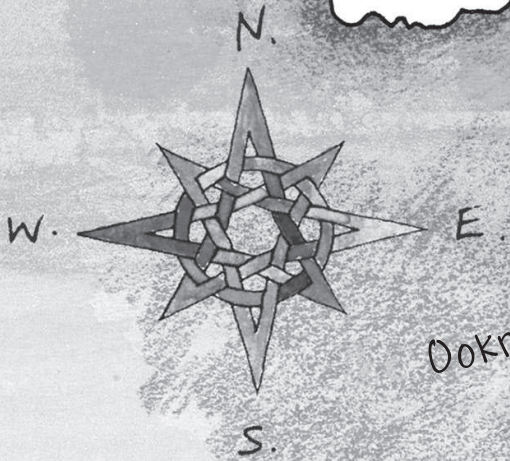
Kukehamba mäed

Valgevasela

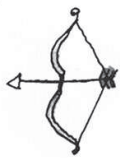

Suur Mamlivõsa

Alam-Sulbi

Ookrimeri

Coriani maa

Murrulaht

Pelgupaik

Chankly Bore

L O R Y

Sädeme Kalm

Põhjaraba

Nimetud mäed

Chatwinite juga

Hõbekalda

Tuhajõgi

Siumetsa

Valgetorni loss

Kaksiksadam

Kanahamba mäed

Piimajõgi

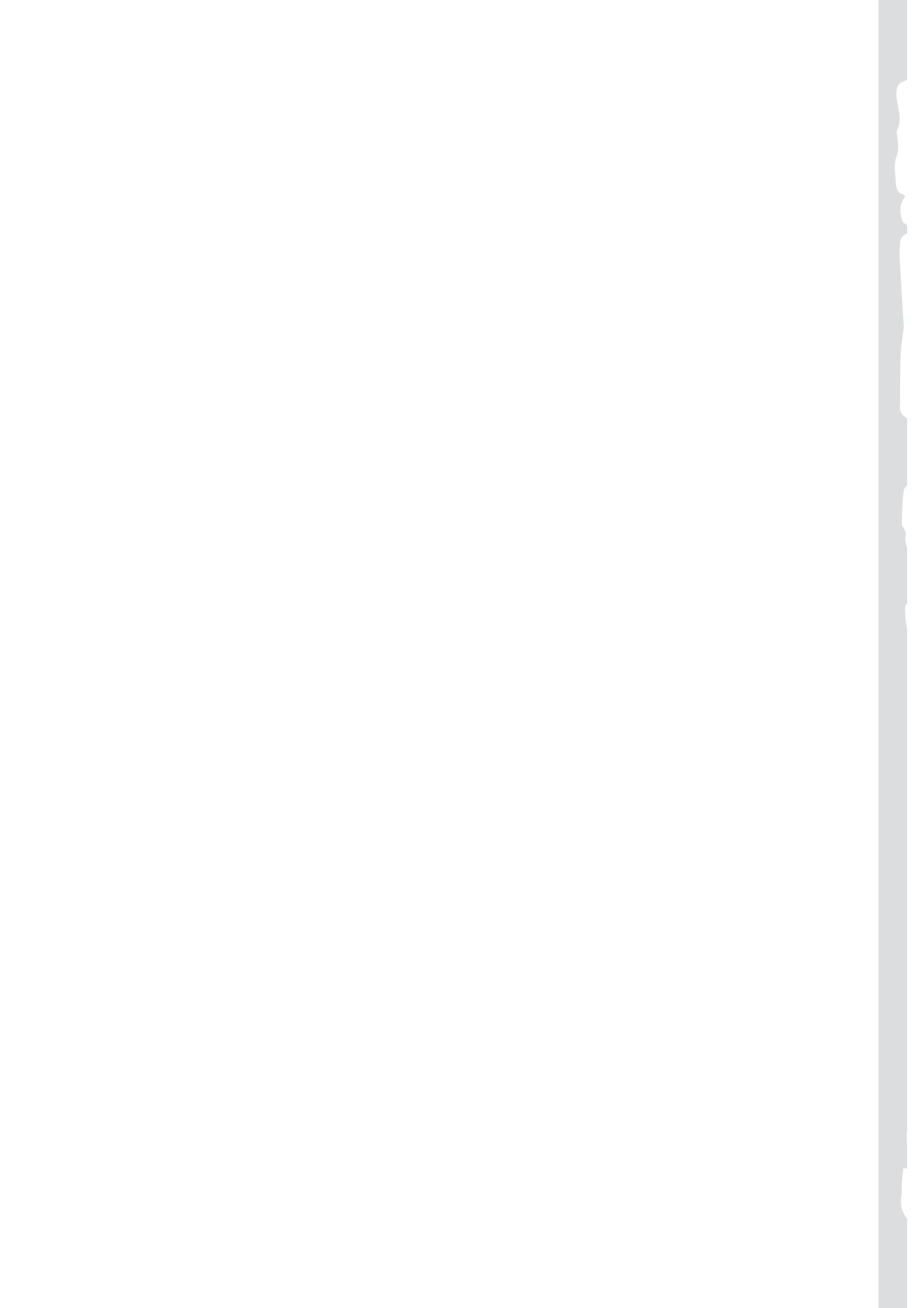
Särasadam

Morgani paljandik

Lõunaviijamaa

Vasemäed

Rändav kõrb

Esimene raamat

Brooklyn

Quentin tegi mustkunstitrikki. Keegi ei pannud tähele.

Nad otsisid mööda külma, konarlikku trotuaari üheskoos teed: James, Julia ja Quentin. James ja Julia hoidsid teineteisel käest. Asjad olid nüüd sedamoodi. Quentin tilpnes neil sabas nagu mossis laps. Ta oleks meelsamini olnud Juliaga kahekesi või lihtsalt üksinda, aga inimene ei saa kõike, mida tahab. Või vähemalt andsid olemasolevad tõendid jõuliselt mõista, et taoline järeldus on õige.

„Okei!“ ütles James üle õla. „Q. Arutame strateegiat.“

James paistis alati mingisuguse kuuenda meelega tajuvat, kui Quentin ennast haletsema hakkas. Quentini sisseastumisvestlus pidi algama seitsme minuti pärast. Jamesi oma oli kohe pärast Quentinit.

„Kena tugev käepigistus. Ohtralt silmsidet. Siis, kui ta end mugavalt tunneb, virutad sina talle tooliga, mina murran parooli ja saadan Princetoni e-kirja.“

„Ole lihtsalt sina ise, Q,“ ütles Julia.

Julia tumedad juuksed olid kuklale lokiliseks krunniks seatud. Tõik, et ta Quentini vastu alati kena oli, tegi asja omamoodi veelgi hullemaks.

„Kuidas erineb sinu öeldu sellest, mida mina ütlesin?“

Quentin tegi jälle mustkunstitriki. See oli väga lihtne trikk, elementaarne ühe-käe-näpuosavussooritus viiesendisega. Ta tegi trikki oma mantlitaskus, kus keegi seda näha ei saanud. Ta tegi seda veel korra ja siis ühe korra tagurpidi.

„Ma juba aiman, mis ta parool on,“ ütles James. „Parool.“

Oli vaat et uskumatu, kui kaua olid asjad juba niimoodi käinud, mõtles Quentin. Nad olid ainult seitsmeteistkümneaastased, kuid talle tundus, et ta on Jamesi ja Juliat tundnud terve igaviku. Brooklyni koolisüsteem kaldus andekamaid välja sõeluma ja ühte tõukama, eraldades seejärel omakorda äärmiselt hiilgavad lihtsalt andekatest ja tõugates siis nood kokku. Seetõttu olid nad trehvanud algkoolist alates samadel kõnevõistlustel ja piirkondlikel ladinakeele eksamitel ning tillukestel, spetsiaalselt kokku pandud matemaatikakursustel üli-edasijõudnutele. Nohikute koorekiht. Nüüd, keskkooli viimases klassis, tundis Quentin Jamesi ja Juliat paremini kui kedagi teist maailmas, ta oma vanemad kaasa arvatud, ja nemad tundsid teda. Igaüks neist teadis, mida keegi neist ütleb juba enne, kui too seda ütles. Kõik, kes kellegagi magada kavatsesid, olid seda juba teinud. Julia – kahvatu, tedretähniline, unelev Julia, kes mängis oboed ja teadis füüsikast isegi rohkem kui Quentin – ei pidanud aga kunagi Quentiniga magama.

Quentin oli pikk ja kõhn ning liikus enamasti ringi pea õlgade vahel, püüdes niimoodi olla asjatult valmis järgmiseks taevast kaelalangevaks saatuselöögiks, millega loogiliselt võttes pidid esimesena pihta saama pikakasvulised inimesed. Ta õlgadeni ulatuvad pikad juuksesalgud jäätusid pikkamööda. Ta oleks pidanud pärast kehalist kasvatust paigale jääma ja ootama, kuni need ära kuivavad – eriti tänast sisseastumisvestlust arvestades –, kuid polnud seda millegipärast teinud. Ehk soovis ta ennast alateadlikult saboteerida. Madalal rippuv hall taevas ähvardas lumega. Quentinile tundus, nagu pakuks maailm just nimelt talle vaatamiseks erilisi väikeseid viletsusstseene: elektritraadidel istuvaid vareseid, laiaksastatud koerasitta, tuules lendlevat prügi, loendamatute märgade tammelehtede laipu, mida loendamatud sõidukid ja jalakäijad loendamatul viisil pilastasid.

„Issand, ma olen kõriauguni punnis,“ ütles James. „Sõin liiga palju. Miks ma alati liiga palju süüan?“

„Sest sa oled ablas siga?“ pakkus Julia heledal häälel. „Sest sa oled tüdinud oma varvaste nägemisest? Sest sa tahad, et su magu puudutaks su riista?“

Sõrmed lainelistesse kastanpruunidesse juustesse surutud, kaamelikarva-kašmiirmantel novembrikülmale avatud, tõstis James käed kukla taha ja tõi kuuldavale võimsa rõhitsuse. Teda ei häirinud külm kunagi. Quentinil oli kogu aeg külm, nagu oleks ta langenud omaenda isikliku talve lõksu.

James hakkas „Hea kuninga Václavi“ ja „Bingo“¹ vahepealsel viisil laulma:

„Kord ennemuiste elas poiss,
kel jagus vaprust, oidu.
Tal olid mõök ja hobune.
Ta nimi oli Kaido.“

„Isver!“ kriiskas Julia. „Jäta järele!“

James oli selle laulu kirjutanud viis aastat tagasi põhikooli taidluskonkursi etenduse jaoks. Talle meeldis endiselt seda laulda; nüüdseks teadsid nad kõik laulu peast. Julia tõukas ikka veel ümisseva Jamesi prügitünnide otsa ja kui sellest polnud tolku, krahmas tal mütsi peast ja hakkas talle sellega lagipähe hoope jagama.

„Mu soeng! Mu imekaunis sisseastumisvestluse jaoks tehtud soeng!“

Kuningas James, mõtles Quentin. *Le roi s'amuse*.² „Ma ei tahaks teie pidu rikkuda,“ ütles ta, „aga meil on nii umbes kaks minutit aega.“

„Oh heldeke, oh heldeke,“ sädistas Julia. „Hertsoginna! Me jääme täitsa hiljaks!“

Peaksin olema õnnelik, mõtles Quentin. Olen noor ja elus ja terve. Mul on head sõbrad. Mul on kaks suhteliselt mittekatkist lapsevanemat – nimelt paps, kes toimetab arstiteaduse õpikuid, ja

1 „Hea kuningas Václav“ („Good King Wenceslas“) on traditsiooniline jõululaul; „Bingo“ traditsiooniline lastelaul. (Siin ja edaspidi tõlkija märkused, kui pole märgitud teisiti.)

2 „Le roi s'amuse“ („Kuningas lõbutseb“) on Victor Hugo ühiskonnakriitiline näidend 1832. aastast, mille üheks tegelaseks on laristajast-liiderdajast kuningas. See sai hiljem aluseks Verdi ooperile „Rigoletto“.

palgalisest illustraatorist emps, kelle ambitsioonid saada maalikunstnikuks olid luhtunud. Kuulun vankumatult kesk-keskklassi. Mu keskmine hinne koolis on nii kõrge, et enamik inimesi üldse ei teadvustagi, et keskmine hinne saab nii kõrge olla.

Aga ometi teadis musta palitusse ja halli sisseastumisvestluse tarvis muretsetud ülikonda rõivastunud Quentin mööda Brooklyni Viiendat avenüüd edasi minnes, et ta pole õnnelik. Miks ometi? Ta oli hoolikalt kokku kogunud kõik õnnelikkuse koostisosad. Ta oli läbi viinud kõik vajalikud riitused, lausunud vajalikud sõnad, läitnud küünlad, toonud ohvrid. Kuid õnn keeldus tulemast nagu sõnakuulmatu vaim. Talle ei tulnud pähe, mida ta veel teha saaks.

Ta järgnes Jamesile ja Juliale, mööda veinipoeketest, selvepesulatest, hipsteri-butiikidest, neoontorudega kaunistatud mobiiltelefonipoodidest. Nad möödusid baarist, kus vanainimesed juba kolmveerand neli õhtul trimpasid, ja välissõdade veteranide ühenduse pruunist tellishoonest, mille ees kõnniteel seisis plastmassist aiämööbel. Kõik see vaid kinnitas Quentini usku, et tema tõeline elu, elu, mida ta pidanuks elama, oli mingisuguse kosmilise bürokraatiamasina vipperuse tõttu valesse kohta sattunud. See oli saadetud kuhugi mujale, kellelegi teisele, ning Quentinile oli määratud see sitane asendus, mingi libaelu.

Võib-olla ilmub tõeline elu lagedale Princetonis. Quentin tegi jälle taskus viiesendisega mustkunstitriki.

„Kas sa mängid oma tilliga, Quentin?“ küsis James. Quentin punastas.

„Ma ei mängi oma tilliga.“

„Selles pole midagi häbiväärset,“ patsutas James talle õlale. „Lööb mõistuse selgeks.“

Tuul löikas läbi Quentini sisseastumisvestluse-ülikonna õhukese kanga, kuid ta keeldus mantlit kinni nõõpimast. Ta laskis külmal sellest läbi puhuda. Vahet ei olnud, ta ise polnud tegelikult niikui-nii siin.

Ta oli Fillorys.